

[Socialministeren.]

det her fremsatte forslag ud i livet uden at ændre et af bistandslovens bærende principper.

Det er rigtigt, som det også er nævnt i forslaget til folketingsbeslutning, at det indgår som et led i regeringens beskæftigelsesplan, at en del af arbejdsløsheden kunne bekæmpes ved at ansætte flere i den offentlige sektor, især inden for social- og sundhedssektoren. Jeg har modtaget et forslag fra Børne- & Ungdomspædagogernes Landsorganisation om at lempe eller fjerne de økonomiske maksimumsgrænser for daginstitutioner, hvorved det efter BUPLs opfattelse skulle blive muligt at forøge det nuværende personale i daginstitutionerne uden væsentlige ekstraudgifter for det offentlige, og uden at forældrebetalingen behøver at stige. Dette forslag har jeg oversendt til regeringens erhvervs- og beskæftigelsesudvalg med henblik på en afklaring af, om det vil være hensigtsmæssigt, at det indgår i en senere beskæftigelsesplan.

Taanquist (S):

Det er socialdemokratiets grundlæggende tankegang, at man skal give børn så gode opvækstvilkår som muligt, og herunder hører også forsvarlige forhold i daginstitutionerne, og det er igen afhængigt af en forsvarlig personalenormering. Vi har derfor ikke været glade for de besparelser, der blev indført i 1976, og den deraf følgende nedgang i personaletallet har vi ikke ønsket, men vi har måttet acceptere den som led i et forlig. Jeg vil da også hævde, at de normeringsregler, der dengang blev indført, var lave, men forsvarlige. De var forsvarlige ikke mindst på grund af den dispensationsmulighed, der samtidig blev indført, således at der ud over en fast normering, der stod i et simpelt forhold til antallet af børn og til åbningstiden, blev mulighed for at dispensere fra denne faste normering, hvis der var tale om særlig vanskelige børn eller uhensigtsmæssigt indrettede institutioner el. lign. forhold. Jeg vil da også tro, at tallet 5.000, det antal, der påstås at være blevet arbejdsløse efter besparelserne, i hvert fald skal reduceres med dem, der senere er blevet ansat som følge af dispensationsreglerne.

Bedømmelsen af dispensationsmulighederne blev lagt dér, hvor den hører hjemme, nemlig hos dem, der har mulighed for at vurdere forholdene i den enkelte børnehave, og det vil sige i kommunerne. I dag er det også slået fast i

henhold til bistandsloven, at personalenormeringsspørgsmålet afgøres af kommunerne. Så egentlig kunne man sige, at forslaget har en forkert adresse.

Folketinget er dog ikke uden indflydelse, idet man må forudse, at de økonomiske maksimumsgrænser, der er pålagt den enkelte institution, måske nok kan afholde en kommune fra at normere flere stillinger end hidtil. Om der fra folketingets side er et ønske om at lempe maksimumsgrænserne ud fra det hensyn, som er nævnt i forslaget, nemlig at skabe nogle flere job, er en mulighed. Men det spørgsmål må bl. a. afvente afklaringen af det forslag, som socialministeren nævnte, og som er til behandling i regeringens erhvervs- og beskæftigelsesudvalg med henblik på, om en lempelse kan indpasses i en fremtidig beskæftigelsesplan.

Jeg kan således ikke give tilsagn – men heller ikke det modsatte – om en velvillig behandling. Vi må se, hvad der sker under udvalgsarbejdet.

Jørgen Junior (FP):

Jeg kan ikke give tilsagn om nogen særlig velvillighed. Jeg synes, det er et rigtigt parade-forslag; der er efter min opfattelse ikke spor fornuft at hente her. Det, som fra venstreorienteret side kaldes for nedskæringer, er jo reelt en nedsættelse af stigningstakten. Der bruges en helt forkert argumentation. Man har lavet et stort paradenummer ud af det, og på fremtidspartiets vegne vil jeg egentlig nøjes med at afvise det klart.

Jeg vil dog godt, når man nu bruger dette ord nedskæring, fordi man nedsætter stigningstakten, give et par tal, som nok påviser, at der ikke er spor hold i, at man nedskærer. Der er ikke noget socialt uansvarligt i det, der er sket.

Hvis man ser på den vækst, som der vil være i daginstitutionspladser i de kommende 6-7 år, vil der være tale om ca. 3 pct.s stigning i antallet af pladser, mens der vil være tale om en nedgang i antallet af børn i den pågældende periode ifølge de tal, som man kan finde frem til fra officiel kilde, budgetredegyrelse o. lign. Eksempelvis kan man tage, at befolkningsudviklingen i aldersgruppen 0 til 13 år viser et fald på 1,2 pct., mens man for daginstitutioner i den samme periode forudser en årlig vækst i procent på 2,8.

Der er, for at gentage mig selv, intet hold i